

Resolutie 242 van de Verenigde Naties

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt: 4 november 2011) (Laatste bewerking: 8 februari 2020)

[Resolutie 242](#) is op 22 november 1967 met algemene stemmen door de VN-veiligheidsraad aangenomen. De resolutie bevat onderhandelingen die moeten leiden tot 'een rechtvaardige en duurzame vrede in het Midden-Oosten' tussen Arabieren en Israëli's. Het legde de basis voor het vredesverdrag tussen Israël en [Egypte op 26 maart 1979](#), en het latere vredesverdrag met [Jordanië](#) in 1994. Dat jaar werd als gevolg van de [Oslo-akkoorden](#) het PLO-bewind opgericht met vliegtuigkaper en aartsterrorist Yasser Arafat als leider. Na de dood van Arafat op 11 november 2004 werd hij opgevolgd door Abu Mazen (Mahmoud Abbas).

Broeders in het kwaad: Jasser Arafat en Abu Mazen (Mahmoud Abbas)

De praktijk leert dat praktisch niemand de moeite neemt de werkelijke betekenis van deze resolutie te onderzoeken. Zo is deze resolutie totaal niet van toepassing op Jeruzalem. Resolutie 242 wordt door de VN, de wereldleiders, de PLO-propagandamachine en de internationale media, continu verkeerd uitgelegd. Deze resolutie wordt ten onrechte gezien als een opdracht aan Israël om unilateraal maatregelen te treffen en alle in 1967 heroverde gebieden op te geven.

Volgens de resolutie is onvoorwaardelijke terugtrekking naar de grenzen van voor 4 juni 1967, pas van toepassing zodra er sprake is van "veilige grenzen" voor Israël, maar die heeft de Joodse Staat tot op de dag van vandaag, nog nooit gekregen. Het gaat in deze resolutie om een rechtvaardige en duurzame vrede. Om stopzetting van alle oorlogsbetuigingen of oorlogstoestanden, alsmede respect voor en erkenning van de soevereiniteit, territoriale integriteit en politieke onafhankelijkheid van iedere Staat in het gebied, en hun recht op leven in vrede binnen veilige en erkende grenzen, gevrijwaard van dreigementen of gewelddadigheden. Dat is niet wat Israël heeft gekregen. Haar eigen doelstelling –de ontwikkeling van vriendschappelijke relaties tussen naties- bijvoorbeeld tussen Israël en de Arabische landen, is door de VN op geen enkele wijze nagekomen.

Zolang deze punten niet zijn gerealiseerd, heeft resolutie 242 geen enkele waarde. De terreur van de Arabische landen is onverminderd doorgegaan. Tijdens [Yom Kippoer 1973](#) ondernamen een combinatie van Arabische landen nog een poging om Israël van de kaart te vegen, wat trouwens op een enorme mislukking is uitgelopen. De Arabische landen en het moslimterreurbewind in Ramallah houden zich niet aan dit deel van de resolutie. Uit alles blijkt dat er bij de Arabieren geen enkele wil bestaat om tot vrede te komen met Israël. Jeruzalem wordt in 242 niet genoemd en van een aparte Palestijnse nationale groep is evenmin sprake. In juridisch opzicht is resolutie 242 in de onderhandelingen tussen Israël en het PLO-bewind niet van toepassing, terwijl zo ongeveer iedereen roept dat dit wel zo is. Het PLO-bewind wordt nergens in Resolutie 242 genoemd. Er staat geen enkele bepaling in die eist dat aan de 'Palestijnen' politieke rechten of grondgebied wordt gegeven.

Landen, organisaties en individuen die steun verlenen aan de landrovers in Ramallah (aka de Palestijnse Autoriteit) en de Baäl doodscultuur in Gaza, steunen in feite de vernietiging van de Joodse staat want dat is de uiteindelijke doelstelling, zoals staat beschreven in zowel het handboek van de "[Bende van Ramallah](#)" als die van de [terreurbeweging Hamas](#) in Gaza. Zij die deze bendes van steun voorzien, doen geen enkele moeite de echte feiten te onderzoeken. In praktisch alle officiële documenten die in het conflict tussen Israël en het PLO-bewind circuleren, wordt resolutie 242 genoemd en op basis daarvan eist men de volledige ontruiming van wat zij 'Palestina' noemen, inclusief Jeruzalem. Er bestaat geen internationaal geaccepteerde grens. Dat is één van de vele fabels die de ronde doen.

Toen in 1967 de toenmalige minister-president van Israël, Levi Eshkol, de op Jordanië veroverde gebieden- het oude Bijbelse land Samaria en Judea- aanbod in ruil voor een vredesakkoord werd dat door de gezamenlijke Arabische staten, in [Khartoum](#) bijeen, verworpen. De vermaarde drie "nee's" van deze conferentie "*Geen vrede, geen erkenning en geen onderhandeling*" spreken wat dat betreft duidelijke taal. Noch de Arabische dictaturen, noch het PLO-bewind streven in werkelijkheid naar beëindiging van de vijandelijkheden. Hun strategie is Israël in fasen te liquideren. De terreur en de tijd zullen hun werk doen. Dat is hun fasentheorie.

Levi Eshkol

Resolutie 242 stelt heel nadrukkelijk dat Israël recht heeft op erkende en veilige grenzen. De wereldgemeenschap beschuldigd Israël ervan de resolutie niet na te leven, maar het zijn juist de Arabieren die deze resolutie met voeten treden. Daarentegen heeft Israël poging na poging gedaan om tot vrede te komen. Het heeft de Sinaï opgegeven, het heeft in 2005 Gaza verlaten en grote delen van het aloude Bijbelse land Samaria en Judea aan het bewind in Ramallah overgedragen.

Terug naar: [Inhoud](#)